
Ežiukas rūke

Trisdešimt uodų išbėgo į pievą ir ėmė groti savo svirpiančiomis dūdelėmis.

Iš debesų pasirodė mėnulis ir, šypsodamasis, plaukė per dangų.

"Mmm-ū!.." - atsiduso karvė už upės. Sulojo šuo, o keturiasdešimt mėnulio zuikių nubėgo takelių.

Ties upe užslinko rūkas. Liūdnas, baltas arklys paskendo jame iki krutinės. Dabar, rodėsi, didelė balta artis plaukia rūke, nuleisdama į jį purtomą galvą.

Ežiukas sedėjo ant kalnelio, po pušimi ir žiūrėjo į mėnulio apšviestus tolius, paskendusius rūke.

Buvo taip gražu, kad jis, laikas nuo laiko krūptelėdavo: ar nespauja viso to?

O uodai nepaliovė groti savo dūdelėmis, mėnulio zuikiai šoko, šuo staugė.

"Papasakosiu - nepatikėsi!" - pagalvojo Ežiukas, ir ėmė dar atidžiau žiūrėti, kad įsimintų visą grožį iki žolelės.

"Va ir žvaigždė nukrito, - pastebėjo jis, - ir žolė palinko į kairę, o iš eglės liko tik viršūnė ir dabar ji plaukia šalia arklio... Įdomu, - galvojo Ežiukas, - jeigu arklys gulsis miegoti ar neužsprings ruke?"

Ir jis ėmė lėtai leistis nuo kalnelio, kad taip pat pakliūtų į rūką ir pamatytų kaip ten, jame.

- Va, - pasakė Ežiukas. - Nieko nematyti. Netgi letenos nematyti. Arkly! - pašaukė jis.

Bet arklys nieko neatsakė.

"Kurgi arklys?" - pagalvojo Ežiukas ir nuslinko į priekį. Aplink buvo tylu, tamsu ir šlapia, tik iš viršaus silpnai švietė prietema.

Slinko jis ilgai ilgai, kol staiga pajuto, jog žemės nebėra, o jis pats kažkur skrenda.

Bultysh!..

"Aš upėje!" - sušaldamas iš baimės suvokė Ežiukas. Ir ėmė daužyti letenomis į visas puses.

Kada jis išnėrė, visdar buvo tamsu. Ežiukas netgi nežinojo kurioje pusėje krantas.

"Tegu upė pati mane neša!" - nusprendė jis. Kiek galėjo įkvėpė ir ėmė jį nešti srovė.

Upė čiurleno akmenėliais, kunkuliavo per seklumas, ir Ežiukas jautė, kad visai sušlapo ir greitai nuskęs.

Staiga kažkas prilietė jį galine letena.

- Atleiskite, - begarsiai pasakė kažkas, kas jūs ir kaip čia patekote?

- Aš - Ežiukas, - taip pat begarsiai atsakė Ežiukas. - Aš įkritau į upę.

- Tada sėskite ant mano nugaros, - begarsiai prakalbo Kažkas. - Aš nunešiu jus į krantą.

Ežiukas atsisėdo ant Kažko siauros, slidžios nugaros ir už minutės atsidūrė ant kranto.

- Ačiū! - garsu pasakė jis.

- Nėra užką! - begarsiai atsakė kažkas, ko Ežiukas netgi nematė, ir pradingo bangose.

"Va tokia istorija... - nusipurtydamas galvojo Ežiukas. - Ar kas nors patikės?!"

Ir dingo rūke.

Kai tu paslėpi saulę, man liūdna

Virš kalvos - rūkas ir rausvai oranžiniai atspalviai. Visą dieną lijo lietus, vėliau liovėsi, išlindo saulė, užėjo už kalvos ir dabar kalva buvo tokia.

Buvo labai gražu, taip gražu, kad Ežiukas su Meškiuku tiesiog žiūrėjo ir nieko nesakė vienas kitam.

O kalva visą laiką mainėsi: oranžinė persikėlė į kairę, rausva - į dešinę, o žydra tapo melsvai pilka ir pasiliko viršuje.

Ežiukas su Meškiuku seniai mėgo šį žaidimą: užmerki akis, o kada atmerki - viskas kitaip.

- Atsimerk greičiau, - šnabždėjo Ežiukas. - Labai puiku!

Dabar oranžinė aprietė visą kalvą, o rausva ir žydra spalvos dingo...

Rūkas buvo aukščiau, o pati kalva - tarytum apjuosta oranžiniu kaspinu. Jie vėl užmerkė akis, o kai po sekundės atmerkė, vėl viskas buvo pasikeitę.

Oranžinė blykčiojo kai kur kairėje ir dešinėje, rausva staiga atsirado dešinėje, alyvinė išnyko, ir visa kalva tapo tokia tamsi, iškilminga, kad nebuvo galima atitraukti akių.

Ežiukas su Meškiuku vėl užsimerkė ir atsimerkė: kalva buvo rami, miglota, su lengvu rausvu atšvaitu iš dešinės, tačiau jie nespėjo vėl užmerkti akių, kai šis atšvaitas dingo.

Miglota, labai graži kalva žiūrėjo į Ežiuką su Meškiuku.

Ir staiga, o gal Ežiukui su Meškiuku tik pasirodė, kažkas prakalbo:

- Jums patinka į mane žiūrėti?

- Taip, - pasakė Ežiukas.

- Kas? Kas kalba? - pašnibždomis paklausė Meškiukas.

- Aš graži?

- Taip, - pasakė Ežiukas.

- O kada aš jums labiau patinku - ryte ar vakare?

Dabar ir Meškiukas suprato, kad čia kalba kalva.

- Man - ryte, - pasakė Meškiukas.

- Kodėl?

- Tada prieš akis visa diena ir...

- O tau, Ežiuk?

- Kada tu paslepį saulę, man liūdna, - pasakė Ežiukas. - Bet aš labiau mėgstu žiūrėti į tave vakare.

- Kodėl?

- Kada žiūri vakare, tarytum stovi ten, viršuje, ir matyti viskas toli toli aplinkui.

- Ką matei šiandien, Ežiuk? - paklausė kalva.

- Šiandien taip slėpėsi saulė, o kažkas taip neleido jai pabėgti, jog aš apie nieką negalvojau, tik žiūrėjau.

- O aš... mes... tai atsimerkiame, tai užsimerkiame. Mes taip žaidžiame, - pasakė Meškiukas.

Greitai tirštėjo sutemos.

Kada beveik sutemo, melsvai žalias dangus staiga atitrūko nuo kalvos ir ji tapo aiškiai matoma, juostanti šviesiai žydros juostos, skiriančios ją nuo dangaus, fone.

Jei manęs visai nėra

Dar truputį ir užsižiebs žvaigždės, išplauks mėnuo ir nuplauks pasisiūbuodamas virš tylių rudens laukų. Vėliau mėnulis užsuks į mišką, užtruks truputį, pakibės aukščiausios eglės

viršūnėje, ir tada jį pamatys Ežiukas su Meškiuku.

- Pažvelk, - pasakys Ežiukas.

- Aha, - pasakys Meškiukas. O mėnulis pakils dar aukščiau ir užlies žemę savo šalta, blausia šviesa.

Taip buvo kiekvieną vakarą šį giedrą šaltą rudenį. Ir kiekvieną vakarą Ežiukas su Meškiuku rinkosi tai pas Ežiuką, tai pas Meškiuką ir apie ką nors kalbėdavosi. Štai ir šįvakar Ežiukas pasakė Meškiukui:

- Kaip vis dėlto gerai, kad mes turime vienas kitą!

Meškiukas linktelėjo.

- Tu įsivaizduok: manęs nėra, tu sėdi vienas ir nėra su kuo pasišnekėti.

- O tu kur?

- Manęs nėra.

- Taip nebūna, - pasakė Meškiukas.

- Aš irgi taip manau, - pasakė Ežiukas. - Bet štai staiga - manęs visai nėra. Tu vienas. Ir ką gi tu darysi?

- Eisiu pas tave.

- Kur?

- Kaip - kur? Į namus. Ateisiu ir sakysiu: "Kodėl tu neatėjai, Ežiuk?" O tu sakysi...

- Tai kvailas! Ką gi aš sakysiu, jeigu manęs nėra?

- Jei nėra namuose, vadinasi, išėjai pas mane. Parbėgsiu namo. A-a, tu čia! Ir pradėsiu...

- Ką?

- Barti!

- Už ką?

- Kaip už ką? Už tai, kad nepadarei, kaip tarėmės.

- O kaip tarėmės?

- Iš kur aš žinau? Bet tu turi būti arba pas mane, arba savo namuose.

- Bet manęs visai nėra, supranti?

- Bet štai gi tu sėdi!

- Aš dabar sėdžiu, o jeigu manęs visai nebus, kur tada aš būsiu?

- Arba pas mane, arba pas save.

- Taip bus, jeigu aš esu.

- Na, taip, - pasakė Meškiukas.

- O jeigu manęs visai nėra?

- Tada tu sėdi prie upės ir žiūri į mėnulį.

- Ir prie upės nėra.

- Tada tu kur nors išėjai ir dar negrįžai. Aš nubėgsiu, apieškosiu visą mišką ir tave rasiu!

- Tu jau viską apieškojai, - pasakė Ežiukas. - Ir neradai.

- Bėgsiu į kitą mišką!

- Ir ten nėra.

- Perversiu viską aukštyn kojom ir tu atsirasi!

- Nėra manęs. Niekur nėra.

- Tada, tada... Tada išbėgsiu į lauką, - pasakė Meškiukas. - Ir suriksiu: "E-e-e-ži-u-u-k!", tu išgirsi ir atsakysi: "Meški-u-u-k!..." Va.

- Ne, - pasakė Ežiukas. - Manęs nė truputėlio nėra. Supranti?

- Ko prie manęs pristojai? - supyko Meškiukas. - Jeigu tavęs nėra, tai ir manęs nėra.

Supratai?

- Ne, tu - esi; o manęs - nėra.

Meškiukas nutilo ir paniuro.

- Na, Meškiuk!..

Meškiukas neatsakė.

Jis žiūrėjo, kaip mėnulis, pakilęs aukštai virš miško, lieja ant jų su Ežiuku savo šaltą šviesą.

Kaip pabrėžti tylą

- Aš labai mėgstu rudenines, darganotas dienas, - pasakė Ežiukas. - Blankiai šviečia saulė ir taip miglota miglota...

- Ramu, - pasakė Meškiukas.

- Aha. Tarytum viskas sustojo ir stovi.

- Kur? - paklausė Meškiukas.

- Ne, apskritai. Stovi ir nejuda.

- Kas?

- Na, kaip tu nesupranti? Niekas.

- Niekas stovi ir nejuda?

- Aha. Niekas nejuda.

- O uodai? Va kaip skraido! Pi-il!.. Pi-il!.. - Ir Meškiukas sumojavo letenomis, rodydamas kaip skrenda uodas.

- Uodai tiktai dar labiau, - Ežiukas nutilo, kad surastų tinkamą žodį, - p a b r ė ž i a nejudėjimą, - pagaliau pasakė jis.

Meškiukas atsisėdo:

- Kaip tai?

Jie gulėjo ant žolės, palei upės skardį ir šildėsi blankios rudeninės saulutės spinduliuose.

Už upės, degdamas drebulių lapais, dunksojo miškas.

- Na va, žiūrėk! - Ežiukas atsistojo ir ėmė bėgti. - Matai?

- Ką?

- Kaip nejuda miškas?

- Ne, - pasakė Meškiukas, - Aš matau, kaip tu bėgi.

- Tu ne į mane žiūrėk, o į mišką! - Ir Ežiukas vėl pabėgiojo. - Na?

- Vadinasi, man į tave nežiūrėti?

- Nežiūrėk.

- Gera, - pasakė Meškiukas ir nusisuko.

- Kodėl gi tu visai nusisukai?

- Tu sakei, kad į tave nežiūrėčiau.

- Ne, tu žiūrėk, tiktai į mane ir į mišką t u o p a č i u m e t u, supratai? Aš bėgsiu, o jis stovės. Aš pabrėšiu jo nejudrumą.

- Gera, - pasakė Meškiukas. - Pabandykim. - Ir įsmeigė į Ežiuką akis. - Bėk!

Ežiukas ėmė bėgti.

- Greičiau! - pasakė Meškiukas. Ežiukas bėgo greičiau.

- Stok! - riktelėjo Meškiukas. - Pradėkim iš pradžių.

- Kodėl?

- Niekaip negaliu žiūrėti į tave ir į mišką tuo pačiu metu: tu taip juokingai bėgi, Ežiuk.
 - O tu žiūrėk į mane ir į mišką, supranti? Aš - bėgu, miškas - stovi. Aš pabrėžiu jo nejudėjimą.
 - O tu negali bėgti dideliais šuoliais?
 - Kam?
 - Pamėgink.
 - Kas aš - kengūra?
 - Na ne, bet tu - kojytėmis, kojytėmis ir aš negaliu atsitraukti.
 - Nesvarbu kaip aš bėgu, supranti? Svarbu, kad aš bėgu, o jis - stovi.
 - Gerai, - pasakė Meškiukas. - Bėk!
 Ežiukas vėl ėmė bėgti.
 - Na?
 - Tokiais mažais žingsniais nepabrėši, - pasakė Meškiukas. - Čia reikia šokinėti štai taip!
 Ir jis šoktelėjo kaip tikra kengūra.
 - Stok! - riktelėjo Ežiukas. - Klausyk!
 Meškiukas sustingo.
 - Girdi, kaip tylu?
 - Girdžiu.
 - Jeigu aš riktelsiu, tai savo riktelėjimu p a b r ė š i u tylą.
 - A-a-a!.. - suriko Meškiukas.
 - Dabar supratai?
 - Aha! Reikia rėkti ir vartytis! A-a-a! - vėl sušuko Meškiukas ir persivertė per galvą.
 - Ne! - riktelėjo Ežiukas. - Reikia bėgti pasišokinėjant. Štai taip! - Ir nušoliavo per lauką.
 - Ne! - riktelėjo Meškiukas. - Reikia bėgti, kristi, šokinėti ir skristi.
 - Kaip tai? - Ežiukas sustojo.
 - Štai taip! - ir Meškiukas liuoktelėjo nuo skardžio.
 - Ir aš! - šuktelėjo Ežiukas ir nusirito paskui Meškiuką.
 - Lia-lia-lia! - kaukė Meškiukas, ropšdamasis atgal.
 - U-liu-liu! - kaip paukštis užgiedojo Ežiukas.
 - A ja jai! - iš visos gerklės riktelėjo Meškiukas ir vėl puolė nuo kriaušio žemyn.
 Taip iki pat vakaro jie lakstė, šoliavo, šokinėjo nuo skardžio ir rėkė visa gerkle, pabrėždami rudeninio miško nejudėjimą ir tylą.

Rudeninė žolės daina

Šalta, tylu tapo miške. Kiškis įsiklausė - nė garso. Tik drebulė kitam krante virpino paskutinį lapą.

Kiškis nusileido prie upės. Upė lėtai plukdė už vingio sunkų, tamsų vandenį. Kiškis išsitiesė kiek stačias ir pakrutino ūsus.

- Šalta? - paklausė jo Žolytė.
 - Br-r-r! - pasakė Kiškis.
 - Man taip pat, - pasakė Žolytė.
 - Ir man! Ir man!
 - Kas kalba? - paklausė Kiškis.

- Tai mes - žolės.

Kiškis atsigulė.

- Oi, kaip šilta! Kaip šilta! Kaip šilta!

- Sušildyk mus! Ir mus! Ir mus!

Kiškis ėmė šokinėti ir gulinėti. Šoka - ir prigula prie žemės.

- Ei, Kiški! - riktelėjo nuo kalvos Meškiukas. - Ką tu čia darai?

- Šildau žolę, - pasakė Kiškis.

- Negirdžiu!

- Šildau žolę! - riktelėjo Kiškis. - Ateik, šildysim kartu!

Meškiukas nusileido nuo kalvos.

- Sušildyk mus! Sušildyk! Sušildyk! - šaukė žolelės.

- Matai? - pasakė Kiškis. - Joms šalta! - Vėl šoktelėjo ir prigulė.

- Pas mus! Pas mus!

- Čia! Čia! - rėkė iš visų pusių.

- Ko tu stovi? - pasakė Kiškis. - Gulkis!

Meškiukas prigulė.

- Kaip šilta! Uch, kaip šilta!

- Ir mane pašildyk, Meškiuk!

- Ir mus! Ir mus!

Kiškis šokinėjo ir prigulinėjo. Meškiukas ėmė po truputi vartytis: nuo nugaros - ant šono, nuo šono - ant pilvo.

- Sušildyk! Sušildyk! Mums šalta! - šaukė žolės. Meškiukas vartėsi. Kiškis šokinėjo, ir greitai sušilo visa pieva.

- Norite, mes jums padainuosime rudeninę žolių dainą? - paklausė pirma žolelė.

- Dainuokite, - pasakė Kiškis.

Ir žolė ėmė dainuoti. Meškiukas raičiotis, o Kiškis - šokinėti.

- Ei! Ką jūs ten darote? - riktelėjo Ežiukas nuo kalvos.

- Šildom žolę! - riktelėjo Kiškis.

- Ką?

- Šildom žolę! - riktelėjo Meškiukas.

- Jūs persišaldysite! - sušuko Ežiukas. O žolės pakilo visu ūgiu ir garsiai uždainavo.

Dainavo visa pieva prie upės.

Ir paskutinis lapas, kuris drebėjo tame krante, ėmė pritarti.

Ir pušų spygliai, ir eglių skujos, ir netgi voratinklis, pamirštas voro - visi išsitiesė,

nusišypsojo ir iš visų jėgų užtraukė paskutinę rudeninę žolės dainą.

Vaivorykštė

Meškiukas prisišliejo nugarą prie krosnies. Jam buvo šilta šilta ir nesinorėjo nė krustelti.

Už lango švilpavo vėjas, ošė medžiai, į stiklą barbeno lietus, o Meškiukas sėdėjo užmerktomis akimis ir galvojo apie vasarą.

Iš pradžių Meškiukas galvojo apie viską iš karto, o "viskas iš karto" jam buvo saulutė ir šiluma. Bet po to, po kaitria vasaros saule, šilumoje, Meškiukas pamatė Skruzdėlę.

Skrudėlė sėdėjo ant kelmo, išpūtusi savo juodas akis ir kažką kalbėjo, kalbėjo, bet

Meškiukas negirdėjo.

- Ar girdi mane? - pagaliau prasibrovė iki Meškiuko skruzdėlės balsas. - Dirbti reikia kiekvieną dieną, kiekvieną dieną, kiekvieną dieną!

Meškiukas papurtė galvą, bet Skruzdėlė neišnyko, o ėmė rėkti dar garsiau.

- Tingėjimas, štai kas tave pražudys!

"Ko ji prie manęs pristojo? - pagalvojo Meškiukas. - Aš apskritai nepamenu šitos skruzdėlės."

- Visai aptingo! - rėkė Skruzdėlė. - Ką jūs veikiate per dienas? Atsakyk!

- Vaikštinėjame, - balsu pasakė Meškiukas prie krosnies. - Vasara gi.

- Vasara! - spiegė Skruzdėlė. - O kas dirbs?

- Mes ir dirbame.

- Ką gi jūs padarėte?

- Užtektinai, - pasakė Meškiukas. Ir dar labiau prisispaudė prie krosnies šono.

- Ne, tu man sakyk, ką?

- Inkilą.

- Dar?

- Ugniakurą sudėjome.

- Kur?

- Prie upės.

- Kam?

- Vakara is sėdėti. Ugnį įkuri - ir sėdi.

Ir Meškiukas įsivaizdavo, kaip jie su Ežiuku sėdi naktį prie upės, po žvaigždėmis, arbatinuke verda arbatą, klausosi, kaip pliuškena žuvis vandenyje ir arbatinukas iš pradžių urzgia, o po to burbuliuoja, ir žvaigždės krenta tiesiai į žolę, ir didelės, šiltos juda po kojų. Taip Meškiukui norėjosi į tą vasarišką naktį, taip norėjosi pagulėti minkštoje žolėje, žiūrint į dangų, kad Meškiukas pasakė Skruzdėlei:

- Ateik čionai, sėsk prie krosnies, o aš eisiu ten, į vasarą.

- O šiaudą tu už mane neši? - paklausė Skruzdėlė.

- Aš, - pasakė Meškiukas.

- O šešis pušies spyglius?

- Aš, - pasakė Meškiukas.

- O du kankorėžius ir keturias paukščių plunksnas?

- Viską nunešiu, - pasakė Meškiukas. - Tiktai ateik čionai, sėsk prie krosnies, ką?

- Ne, tu palauk, - pasakė Skruzdėlė. - Dirbti - kiekvieno pareiga. - Ji pakėlė leteną. -

Kiekvieną dieną...

- Stok! - riktelėjo Meškiukas. - Klausyk mano komandos: prie krosnies bėgte marš!

Skruzdėlė išbėgo iš vasaros ir atsitūpė prie krosnies, o Meškiukas vos ne vos prisispaudė į jos vietą.

Dabar Meškiukas sėdėjo ant kelmo vasarą, o Skruzdėlė - vėlyvą rudenį, prie krosnies, Meškiuko name.

- Tu pasėdėk, - pasakė Meškiukas Skruzdėlei, - Jei ateis Ežiukas, pavaišink jį arbata.

Meškiukas nubėgo minkšta šilta žole, įsibrido į upę ir ėmė taškytis. Ir žvelgiant prisimerkus, kiekvieną kartą pursluose atsirasdavo tikra vaivorykštė, ir kiekvieną kartą Meškiukas negalėjo tuo patikėti, ir kiekvieną kartą matė ją vėl.

- Ei! - riktelėjo Skruzdėlė į vasarą. - O kas prižadėjo dirbti?

- Palauk! - pasakė Meškiukas. Ir vėl ėmė, prisimerkęs, taškytis ir gaudyti pro blakstienas

vaivorykštės uodegą.

- Kiekvieno pareiga - dirbti, - kalbėjo Skruzdėlė, prisispaudusi prie šiltos krosnies. - Kiekvieną dieną...

"Kartoja vis tą patį, - pagalvojo Meškiukas. - Kaip ji nesupranta, kad tai - vasara, kad ji - trumpa, kad ji tuoj tuoj baigsis, kad kiekvieną kartą mano letenose spindi vaivorykštė."

- Skruzdėle! - iš savo vasaros riktėlėjo Meškiukas. - Nebumbėk! Argi aš nedirbu? Argi aš ilsiuosi?

Ir jis vėl trenkė per vandenį letena, prisimerkė ir pamatė vaivorykštę.

Ežiuko kalnas

Seniai jau Ežiukas nematė tokio didžiulio dangaus. Seniai jau nebuvo taip, kad jis, štai taip, sustotų ir apmirtų. Ir jeigu kas nors jo klaustų, kodėl jis sustoja, kodėl apmiršta, Ežiukas vis tiek niekaip nesugebėtų atsakyti.

- Kur žiūri, Ežiuk? - paklausė Voveraitė.

- A, - pasakė Ežiukas. Ir mostelėjo letena.

- Ką ten pamatei? - paklausė Skruzdėlė.

- Tyli, - pasakė Voveraitė.

- Susimąstė, - suniurzgėjo Skruzdėlė ir nubėgo savo reikalais.

Ežiukui staiga pasirodė, kad pirmą kartą mato šitą mišką, šitą kalvą, šitą laukymę.

Kad niekada, niekada iki šiol nieko panašaus jis nematė.

"Kaip gi taip? - galvojo Ežiukas. - Juk aš tiek kartų bėgau šiuo takeliu, tiek kartų stovėjau ant šios kalvos."

Ir medžiai buvo tokie ypatingi - lengvi, vaiskūs, tartum violetiniai ir pilni tokios vidinės tylos ir ramybės, kad Ežiukas nepažino nuo vaikystės pažįstamų vietų.

- Kas gi čia? - murmėjo Ežiukas. - Anksčiau nemačiau visko?

Ir paukščiai, tie nedaugelis paukščių, kurie dar liko miške, Ežiukui dabar atrodė ypatingi. "Tai ne Varna, tai kažkoks Erelis suka ratus virš miško, - galvojo Ežiukas. - Niekada nemačiau tokio didelio paukščio".

- Vis stovi? - paklausė Skruzdėlė. - Aš, štai, jau kokį šiaudą nutempiau, o jis vis stovi.

- Netrukdyk jam, - pasakė Voverė. - Jis mąsto.

- Mąsto, mąsto, - burbėjo Skruzdėlė. - Kas pasidarytų miške, jeigu visi mąstytų.

- Pamąstys ir nustos, - pasakė Voverė. - Nekliudyk.

- Visi jūs tinginiai, - pasakė Skruzdėlė. - Visi mūru vienas už kitą. - Ir nubėgo.

Ežiukas mintyse padėkojo Voverei. Jis girdėjo pokalbį kažkur toli toli, tarsi kalbėta ant debesų, o jis būtų jūros dugne.

"Kokia ji gera, - pagalvojo apie Voverę Ežiukas. - Kodėl anksčiau niekada jos nesutikau?"

Atėjo Meškiukas.

- Na ką? - pasakė jis. - Ką veiksime?

Ežiukas žiūrėjo į mišką, į kalvą, į Varną, besukančią ratus už upės, ir staiga suprato, kad jam taip nesinori atsakyti, taip nesinori nusileisti nuo savo kalno... Ir jis su dėkingumu ėmė galvoti apie tą, dėl kurio gerumo an